

Prædiken til 4. søndag i advent

Joh. 1, 19-28

Det er en kristenpligt at håbe. At håbe på trods af alt på grund af Kristi kærlighed. For håbet er kristentroens krone.

I Moskva findes mange pragtfulde kirker med vidunderlige ikoner, men der findes også et utal af fantastiske kunstmuseer med enestående klassiske kunstværker fra hele verden. En af de største samlinger findes på Tretyakov museet. Det er et museum, hvis samling er grundlagt af en rigmand og kunstselsker netop med navnet Tretyakov – Poul Tretyakov. Og det kæmpestore museum befinder sig da også i den bygning, der engang var hans og hans families hjem.

Det er en enestående samling af pragtfulde malerier, der alle som én er malet af kunstnere, der er os vesterlændinge aldeles ukendte på trods af, at de helt åbenlyst alle befinder sig i verdensklasse. Mange af malerierne, hvor i øvrigt påfaldende mange har et religiøst motiv, gør et uudsletteligt indtryk. Dog har især et fæstnet sig i hukommelsen. Det er malet af Alexander Ivanov fra 1837-57. Det er kæmpestort. Det fylder en hel endevæg og måler 7, 5 x 5, 4 meter. Titlen er: "Kristus viser sig for folket" eller bare "Messias' tilsynekomst". Men vidste man ikke bedre, ville man tro, at det var

malet som illustration til Johannes Døberens ord, sådan som vi netop har hørt evangelisten Johannes berette om dem.

I billedets midte ser man Johannes Døberen stå ved bredden af et vandløb. Han er let genkendelig, klædt i fåreskindspels med kappe om skuldrene og en korsstav i hånden. Hans hår og skæg er stort og lidt vildt. Rundt omkring ham står en skare mennesker. Et enkelt par børn, men ellers kvinder og mænd, unge og oldinge, rige og fattige. Nogle er helt uden tøj på, kun med et klæde eller en kjortel i hænderne, andre er fuldt påklædte. Enkelte soldater til hest ses også i udkanten af skaren.

Det er tydeligt, at Johannes Døberen lige har døbt nogle af de forsamlede. Nogle er stadig i færd med at tørre sig efter dåbsbadet i Jordanfloden. Der er i det hele taget en vældig livlighed over sceneriet. Alle er i aktivitet. Nogle agtværdige gamle mænd ses i alvorlig indbyrdes samtale, men de allerfleste er tydeligt helt opslugt af det, Johannes siger. Manges øjne hænger ved hans læber. Men langt de fleste følger med blikket hans udstrakte arm og pegende fingere og har allerede vendt sig for at se det eller den, han så myndigt peger hen imod.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Og der i baggrunden, men dog ganske tydelig for forsamlingen rundt om Johannes, som for tilskueren, kommer Jesus vandreende ind i billedet direkte imod os. Han går i et åbent og øde landskab med en dyb kløft og høje bjerge bag ved sig. Jesus er klædt i en rød kjortel og en blå kappe. Hans hår er blondt og glat, og hans skæg er kæmmet og velplejet, akkurat som vi kender det netop fra de russiske ikoner.

Jesus skikkelsen fylder ikke meget i det kæmpestore maleri, alligevel er det hans skikkelse, øjet uvilkårligt drages imod, når man betragter billedet. Kunstneren har altså formået i sit maleri at vise netop det, som Johannes vil sige med ordene: ”Jeg døber med vand; midt iblandt jer står en, som I ikke kender, han, som kommer efter mig, og hans skorem er jeg ikke værdig til at løse”.

Hvad er det, Johannes vil sige med det? Ja, hvad er det, han rent faktisk gør? Han viser væk fra sig selv, hen til noget, der er større end ham selv. Han viser, at han er fuld af håb, men at dette håb ikke er begrundet i ham selv eller i hans egen formåen. Endsige i hans egen succes eller karriere. Johannes viser tvært imod, at der går en lige linje fra det sande håb hen til evnen til at kunne se bort fra sig selv. Håbet er uforeneligt med selvoptagethed for slet ikke at tale om selvmedlidenhed. Det sande håb, vel at mærke, ikke det håb, der handler om, at det må gå mig godt, at mine børn må klare sig godt, mine børnebørn være søde, og jeg selv blive passende temmelig gammel med et fortrinligt helbred til det sidste. Det kan man selvfølgelig godt håbe på alt sammen, men det har bare ingenting at gøre med det sande

håb, det håb som er kristentroens krone, dens fordring og gave: Håbet om at den kærlighed, som Kristus kom til verden for vise verden, stadig må finde sit sted og sin udfoldelse i menneskers hjerter og menneskers handlinger imod andre mennesker.

Det håb havde Johannes. Han evnede at se bort fra sig selv og sin egen ufuldkommenhed hen til den fuldkomne kærlighed i Kristus. Den evne har vi alle sammen i modsætning til dyrene, der hverken kan håbe eller tro. Det er faktisk menneskets adelsmærke, at det kan håbe og derfor tro. Det er netop derfor, det er en kristenpligt at håbe, fordi Kristus kom til mennesker, ja, blev et menneske blandt andre mennesker for at vise dem, for at vise os, at kærligheden er levende iblandt os, og at vi derfor aldrig må opgive håbet om, at den findes. Håbet er kristentroens krone.

I sin roman Juleoratoriet fortæller Göran Tunström om en far og en søn, der en varm sommerdag går en tur i skoven. Der møder der dem et forunderligt syn. I en lysning i skoven ser de to modne mennesker, en mand og en kvinde, sidde splitternøgne ved siden af hinanden. Den ene tegner, mens den anden læser i en bog. I mellem dem står en rejsegrammefon og ud i skoven, strømmende også hen imod far og søn, lyder den jublende glædessang over Kristi fødsel til verden fra Bachs Juleoratorium. Drengen vil straks give sig til kende overfor dette Adam og Eva par i Paradisets have, for han kender dem så godt. Han ved, at det er hans morbror og dennes nyfundne kærlighed. Men hvad han ikke ved er, at disse to mennesker hver især har lidt store tab og har oplevet sig dømt

uden for det gode selskab. Og at de nu efter kuldsejlede liv og mange ydmygelser endelig har fundet hinanden. Ja, at de ikke blot har fundet hinanden og skabt deres egen lille paradisiske tosomhed, men at de rent faktisk har givet hinanden håbet tilbage. Har givet hinanden grund til at håbe og dermed grund for et genvundet livsmod.

Alt det ved sønnen ingenting om, men det ved faderen, derfor siger han til sønnen, at han skal lade dem i fred. Lade denne stund fuld af tro, håb og kærlighed være deres lille lykkelige hemmelighed. Og derfor må sønnen heller aldrig fortælle dem, at han har set dem. Men fortsætter faderen: Nu har du set kærligheden. Nu har du set, at den findes. Og selvom du aldrig ser den igen, så ved du, at den findes.

Hvad er det, faderen her gør? Han fortæller sønnen om kærlighedshåbets hemmelighed. Johannes Døberen kendte den hemmelighed. Og som kristne mennesker kender vi den også.

Den, der tror på Kristus, ved, at kærligheden findes. Derfor er det en kristenpligt at håbe. På trods af alting på grund af Kristi kærlighed.

Håbet er kristentroens krone. Amen.

Doris Ottesen

Ærø

Salmer:

733, 268, 54, 123, 122, 80